

«Εμείς δεν θέλουμε τον κουφό». Η συγκλονιστική ιστορία κωφού αριστούχου του Παν. Κύπρου

Μιχάλης Πολυδώρου 06/08/2016 09:41

+7

AddThis Sharing Buttons

Share to Facebook 5.9K Share to Twitter Share to LinkedIn 1 Share to Email

Ήτανε απόγευμα Τετάρτης. Μια φίλη μου είχε μιλήσει για ένα νεαρό που είναι κωφάλαλος, τον Νικόλα. Δεν γνώριζα τίποτα περισσότερο εκτός από το γεγονός ότι αποφοίτησε από την Σχολή Αρχιτεκτονικής του Πανεπιστημίου Κύπρου με άριστα. Σκέφτηκα πως θα πρόκειται για μια όμορφη ιστορία «δύναμης και θέλησης» που θα άξιζε τον κόπο να ασχοληθώ.

Έφτασα στο σπίτι του κι αυτός ήταν έξω στη πόρτα και με περίμενε. Κοντοστάθηκε στο σκαλί και με υποδέχτηκε με το πλατύ χαμόγελο του οδηγώντας με στο σαλόνι όπου περίμενε ο πατέρας του ο κύριος Άκης.

Ο Νικόλας είναι ένα πολύ ιδιαίτερο παιδί. Καθόταν και παρακολουθούσε τη συζήτηση που ξεκίνησα με τον πατέρα του προσπαθώντας να εκμαιεύσει το νόημα όσων λέγαμε με τη βοήθεια της γλώσσας του σώματος.

+7

Η αλήθεια είναι πως κι εγώ ένιωσα άβολα σε κάποια σημεία της συζήτησης. Ήθελα να μιλήσω με τον Νικόλα, να τον ρωτήσω διάφορα όμως δίσταζα. Ομολογώ πως εκείνη την ώρα δεν μπορούσα να φανταστώ πως θα εξελισσόταν η κουβέντα μας.

Μέσω του πατέρα του ξεκίνησα να του κάνω ερωτήσεις. «Πως νιώθεις τώρα που ολοκλήρωσες τις σπουδές σου;» Του εξηγεί με νοηματική την ερώτηση ο κ. Άκης, ο Νικόλας γελά με ανακούφιση και λέει πως νιώθει πολύ περήφανος, και μεγάλη ικανοποίηση για το επιτεύγμά του. Τον ρωτώ για τα όνειρα του. Αλλάζει η έκφραση του προσώπου του και ξεκινά να μου εξηγεί κοιτώντας τον πατέρα του. «Θέλω να ολοκληρώσω την πρακτική μου για να γίνω μέλος του ΕΤΕΚ».

+7

Το ιδανικό για εμένα θα ήταν να ανοίξω ένα δικό μου αρχιτεκτονικό γραφείο. Ξέρω όμως ότι είναι δύσκολο. Εκτός από τα λεφτά είναι και το θέμα με τους πελάτες. Πως θα τους εξηγώ; Θέλω να βρω και μια κοπέλα. Να δημιουργήσω μια σχέση και μετά να κάνω οικογένεια».

Όταν υπάρχει θέληση

Η κουβέντα μας περιστράφηκε γύρω από τα επιτεύγματα του Νικόλα. Κωφάλαλος από μωρό, κατάφερε να ολοκληρώσει το σχολείο έχοντας ιδιαίτερες επιδόσεις σε μαθηματικά και φυσική (συμμετείχε σε μαθηματικές ολυμπιάδες με ιδιαίτερα αποτελέσματα) και να εξασφαλίσει θέση στο Πανεπιστήμιο Κύπρου στο Τμήμα Αρχιτεκτονικής απ' όπου αποφοίτησε τον περασμένο Ιούνιο με άριστα.

+7

Για να ολοκληρώσει τις σπουδές του ο Νικόλας κατέβαλε τεράστια προσπάθεια. Έμενε ξάγρυπνος μερόνυχτα για να καταφέρει κάτι που έμοιαζε ακατόρθωτο. Με ακούραστο συμπαραστάτη την μητέρα του, την κυρία Χριστίνα, μετά τις διαλέξεις στη σχολή όπου πήγαινε με συνοδεία διερμηνέα, καθόταν για ώρες να διαβάσει και να κατανοήσει αυτά που για όλους τους υπόλοιπους μοιάζουν δεδομένα.

Το μεγάλο παράπονο

Τα χρόνια στο Πανεπιστήμιο για τον Νικόλα δεν ήταν εύκολα. Εκτός από το μεγάλο στόχο που είχε θέσει για να αποφοιτήσει με άριστα υπήρχε και ένας άλλος που δεν επετεύχθη και ακόμα και σήμερα μοιάζει ανυπέρβλητος. Να κερδίσει τους συμφοιτητές του, να δημιουργήσει φιλίες, να αποδείξει στους νέους της ηλικίας του πως δεν είναι διαφορετικός, αλλά ιδιαίτερος.

+7

Δυστυχώς όμως μπροστά του βρήκε τοίχο. «Οι συμφοιτητές του δεν νοιάζονταν για τον Νικόλα. Στις ομαδικές εργασίες δεν τον ήθελαν στις ομάδες τους», μας εξηγεί η μητέρα του.

«Εμείς δεν θέλουμε τον κουφό»

Και συνεχίζει η κυρία Χριστίνα. «Σε ένα μάθημα ο καθηγητής χώρισε την τάξη σε ομάδες. Η πρώτη ομάδα δεν δέχθηκε τον Νικόλα επειδή ήταν συμπληρωμένη. Το ίδιο και η δεύτερη.» Η απάντηση της τρίτης ομάδας εξοργιστική. «Εμείς δεν θέλουμε τον κουφό μαζί μας. Κι ο Νικόλας έβγαине από την αίθουσα και έκλαιγε μαζί με την διερμηνέα που είχε. Η κοπέλα δεν άντεξε και σταμάτησε να τον συνοδεύει. Πήγαιναν για να κάνουν εργασία και κατέβαιναν όλοι για φαγητό και δεν τον καλούσαν να κατέβει. Πέντε χρόνια δεν μπορούσαν να του πουν πέντε φορές έλα κι εσύ να φας; Ποτέ δεν ήρθε κάποιος να του πει, έλα ρε φίλε πάμε για ένα καφέ». Άκουγα αποσβολωμένος την κυρία Χριστίνα και δεν ήξερα τι να της πω.

Το μεγάλο γιατί

Για όλα αυτά ο Νικόλας έχει απορίες. Ένα μεγάλο «γιατί» τον απασχολεί από το πρωί μέχρι το βράδυ λέει με παράπονο η κυρία Χριστίνα. «Γιατί να μην με θέλουν τα άλλα παιδιά; Γιατί δεν με καλούν να βγω μαζί τους για καφέ ή ποτό; Γιατί δεν με ήθελαν στις ομάδες τους; Γιατί να μην έχω κι εγώ μια σχέση;»

Πολλά τα γιατί του Νικόλα μας εξηγεί ο κύριος Άκης, «Πολλές φορές δεν ξέρουμε τι να του απαντήσουμε. Κοιτάμε ο ένας τον άλλο με τη Χριστίνα και δεν ξέρουμε τι να πούμε. Ευχόμαστε ότι το μέλλον θα είναι καλύτερο».

Το «ευχαριστώ» στους καθηγητές

Από την άλλη οι καθηγητές του Νικόλα έδειξαν ευαισθησία στην περίπτωση του. Από την πρώτη στιγμή αντιλήφθηκαν το πρόβλημα και τον βοήθησαν. Προβλήματα υπήρξαν όμως ο ίδιος ο Νικόλας και οι γονείς του δεν κρατάνε κακία. «Ο περισσότερος κόσμος δεν γνωρίζει κι αν πολλές φορές κάνει πράγματα που ενοχλούν ή υποτιμούν αυτά τα παιδιά τα κάνει από άγνοια» μας εξηγεί ο πατέρας του. «Δεν κρατάμε κακία σε κανέναν».

+7

Καθ' όλη τη διάρκεια αυτής της συζήτησης ο Νικόλας καθόταν στον καναπέ με ένα χαμόγελο. Χωρίς να διακόπτει έκανε νόημα στον πατέρα του για να του εξηγήσει τι λέγαμε. Ο κύριος Άκης ακούραστος διερμηνέας, του εξηγούσε με πάσα λεπτομέρεια τα λεχθέντα.

Το μεγαλείο του κύριου Άκη και της κυρίας Χριστίνας

Εκτός από τη δύναμη ψυχής του Νικόλα και τη θέληση του να προοδεύσει καθ' όλη τη διάρκεια της παρουσίας μου διαπίστωσα και κάτι άλλο ακόμα σπουδαιότερο. Τη δύναμη και το μεγαλείο ψυχής των

γονέων του.

+7

Ο κύριος Άκης στην προσπάθεια του να δικαιολογήσει όσους δεν σέβονται την ιδιαιτερότητα του Νικόλα αναφέρει: «Ακόμα και τώρα εγώ κάνω ένα τεράστιο λάθος. Θα έπρεπε όσα συζητάμε να τα εξηγώ και στον Νικόλα. Όταν ακόμα κι εγώ δεν το κάνω αυτό πώς να περιμένω από τους άλλους να σέβονται το παιδί μου».

«Νιώθω μόνος, φοβάμαι»

Ρωτήσα τον Νικόλα αν νιώθει μόνος. Σκέφτεται και μου εξηγεί. «Σίγουρα νιώθω μόνος, φοβάμαι για το μέλλον μου. Τώρα έχω τους γονείς μου, όταν τους χάσω τι θα κάνω; Δεν θα έχω δική μου οικογένεια;»

Αποχαιρέτησα τον Νικόλα και τους υπέροχους γονείς του με ένα γιατί. Γιατί στην Κύπρο του 2016 η συμπεριφορά μας απέναντι σε αυτά τα παιδιά να είναι τέτοια που να τους δημιουργεί έστω και το παραμικρό αρνητικό συναίσθημα για τον κόσμο που ζουν.

Φεύγοντας έδωσα και μια υπόσχεση στον εαυτό μου πως η σχέση μου μαζί με τον Νικόλα και τον κάθε Νικόλα θα εξελιχθεί και δεν θα μείνει στα στενά πλαίσια αυτού του ρεπορτάζ.

AddThis Sharing Buttons

Share to Facebook 5.9K Share to Twitter Share to LinkedIn 1 Share to Email